

Βασίλης Πουλημενάκος

Η Νεράιδα της Μάνης

Ο **Βασίλης Πουλημενάκος** κατάγεται από το Γύθειο της Μάνης, ζει και εργάζεται στη Χαλκίδα ως Πολιτικός Μηχανικός. Διηγήματά του έχουν δημοσιευτεί στο Διαδίκτυο και στίχοι του έχουν μελοποιηθεί από διάφορους συνθέτες. Έχει συμμετάσχει στο ψηφιακό μουσικό βιβλίο ποίησης για παιδιά «Για ένα σου χαμόγελο» (2009), το διήγημά του «Το πέρασμα στη Νίσυρο», τιμήθηκε με διάκριση στον 1ο διαγωνισμό διηγήματος του πολιτιστικού περιοδικού «Ως3» ενώ με το διήγημα «Νυχτερινή» συμμετείχε στο βραβευμένο συλλογικό e-book με τίτλο «Δήγμα Γραφής - Μια ντουζίνα και τρία διηγήματα». Είναι παντρεμένος με δύο παιδιά.

Προσωπικό ιστολόγιο
<http://vasilis67.wordpress.com>

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΟΥΛΗΜΕΝΑΚΟΣ

Η ΝΕΡΑΙΔΑ ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ

Αφήγημα

Βασίλης Πουλημενάκος, Η Νεράιδα της Μάνης

ISBN: 978-618-5040-34-5

Οκτώβριος 2013

Ζωγραφιά εξωφύλλου:

Στεφανία Βελδεμίρη

<http://stefaniaveldemiri.blogspot.gr>

Επιμέλεια, Διορθώσεις, Σελιδοποίηση, Σύνθεση εξωφύλλου:

Ηρακλής Λαμπαδαρίου

www.lampadariou.eu

Εκδόσεις Σαΐτα

Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα

T.: 2510 831856

K.: 6977 070729

e-mail: info@saitapublications.gr

website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του Aka-acid (www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons

Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική χρήση

Όχι Παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

στα καλοκαίρια μου στη Μάνη

Κύλησε στο ακροθαλάσσι. Έκανε μπάλα το σώμα και κόκκοι λεπτής άμμου την τύλιξαν κι απέμειναν αδιάψευστοι μάρτυρες της παρουσίας της κολλώντας, ολοένα και περισσότεροι, στο γυμνό της σώμα.

Τα μαλλιά της αχτένιστα, ήταν μπερδεμένα με χτένια της θάλασσας και στολισμένα άναρχα με πορφυρά κοχύλια και μελανά φύκια. Τα νερά του Πόρτο Κάγιο όμως, είναι για εκείνη πάντα φιλόξενα κι έτοιμα να υποδεχθούν κάθε της βουτιά και να λουστούν την πρωτόγονη ομορφιά της.

Η Νεράιδα της Μάνης ζει στις σπηλιές της Μέσα Μάνης και του Οιτύλου αλλά η αγαπημένη της παραλία είναι στο Πόρτο Κάγιο, στη νοτιότερη γειτονιά του Ταινάρου. Εδώ και αιώνες, τα καλοκαίρια, θα τη βρεις εκεί να τριγυρίζει.

Άλλες φορές, στέκεται καρφωμένη στα βράχια ψηλά κι άλλες, λιάζεται στην Αρμενόπετρα, αγναντεύοντας τα πλοία που καβατζάρουν δειλά τον Κάβο Μαλέα, στέλνοντας καλότυχες λέξεις και χαμόγελα. Τις πιο πολλές όμως χάνεται στα γαλάζια νερά, μεταμορφώνεται σε γοργόνα, βρίσκει σπίτι στον βυθό και σουλατσάρει στη στεριά τα βράδια.

Το φθινόπωρο μαζεύεται στη σπηλιά της στο Δυρό κάτω από την Αρεόπολη και αφοσιώνεται να φροντίζει το σπίτι της. Η σπηλιά της είναι γεμάτη από σταλακτίτες και λίμνες με υφάλμυρα νερά. Και δεν έχει μόνο μία. Όλες οι σπηλιές της περιοχής την έχουν δεχθεί και την έχουν φιλοξενήσει.

Άμα βρεθείς εκεί τον Σεπτέμβρη, μπες βαθιά, κράτα την αναπνοή σου και αφουγκράσου. Θα αισθανθείς τη ζεστή ανάσα της σαν στεναγμό στον αέρα και το καρδιοχτύπι της αντήχηση στους τοίχους. Θα ακούσεις ακόμα στάλες και υγρούς ήχους να τρυπάνε την ησυχία που -στ' αλήθεια- είναι το μοναχικό κολύμπι της στα κρύα νερά.

Δεν ήταν πάντα μόνη. Ο αγαπημένος της όμως θαλασσοπνίγηκε σε κάποιο του ταξίδι και η Μοίρα, για παρηγοριά, της χάρισε αθανασία και αιώνια ομορφιά βαφτίζοντάς την «Νεράιδα της Μάνης». Κι έτσι έγινε η

υπόγεια λίμνη ο τόπος που ξεχειμωνιάζει και το Πόρτο Κάγιο το λημέρι της τα καλοκαίρια.

Ούτε σκέφτηκε ποτέ να παραπονεθεί στη μοίρα της ούτε να ξεφύγει από εκείνη, μα η μοναξιά δεν αντέχεται ούτε στις νεράιδες. Εξάλλου κι ο καλός της χάθηκε πριν αμέτρητα χρόνια όντας πειρατής σε ναυμαχία στα Κύθηρα ανοιχτά της Μάνης, όπως ζύγωνε να στεριώσει και αρκετά την είχε πονέσει ο χαμός του.

Ποιος θνητός θα ενδιαφερόταν όμως για εκείνη; Να τη βλέπει να μένει νέα κι εκείνος να γερνάει; Ήταν έτοιμη να προσφέρει όλη της τη γνώση και την αγάπη, να θυσιάσει ακόμα και την αθανασία της, αρκεί να αισθανθεί το ταίριασμα και την πρόκληση του έρωτα.

Όλοι οι αρσενικοί που μπαινοβγαίνουν πλέον -21ος αιώνας μπήκε- στο σπίτι της είναι τουρίστες, που με τα στραβά μάτια των ξεναγών, φωτογραφίζουν τις γωνιές, τις ομορφιές και τα καθάρια νερά της σπηλιάς της που έχει περιποιηθεί και γυαλίσει εκείνη νωρίτερα.

Μέχρι που ήρθε η στιγμή και κάποιος έφυγε κλεφτά από τη βάρκα, κολύμπησε και στάθηκε σε μια πέτρα στην άκρη της επιβλητικής αίθουσας του «Ειρηνικού», στο σαλόνι της νεράιδας. Όταν χάθηκαν οι τελευταίοι ήχοι των κουπιών και των ψιθύρων, η νεράιδα ξεμύτισε από το θαλάμι της και βρέθηκε ξαφνικά μπροστά του. Εκείνος σκιάχτηκε.

- Ποια είσαι; τη ρώτησε με κοφτή ανάσα.
- Κάποια που χάθηκε ή που ξέμεινε, όπως εσύ.
- Μένεις εδώ;
- Πολλά χρόνια.

Έπειτα έμεινε άλαλος εκστασιασμένος από την ομορφιά της και τη λάμψη που πήγαζε από τα μεγάλα μελιά της μάτια. Δεν έβγαινε φωνή.

- Έλα να σου δείξω το σπίτι μου.

Τον πήρε από το χέρι κι αυτός την ακολούθησε υπνωτισμένα. Μαζί φάνηκε σαν να ακολουθούσε όλη τη διαδρομή της στους αιώνες. Του είπε για την ιστορία της, τα αγαπημένα της μέρη, τις συνήθειες, τη ζωή της. Την άκουγε προσεκτικά, ρουφώντας κάθε λέξη σαν σφουγγάρι. Και σαν ναυτόπαιδο που διδάσκεται τα στοιχειώδη. Σε μια εσοχή γεμάτη κοράλλια, φύκια και σφουγγάρια, είχε το κρεβάτι της.

Τον κέρασε αχινοσαλάτα και κυδώνια. Τον αγκάλιασε πρώτα με τα μαλλιά της κι ύστερα με τα χέρια της. Τον χτένισε σαν κούκλα. Τον αγάπησε κι ας μην τον είχε ξαναδεί. Τον πόθησε σαν θνητή με τη σκέψη ότι ζει μία μόνο στιγμή ο έρωτας. Τον γεύτηκε όπως ένα γλυκόπιτο παλιό κρασί. Που πρώτα ζεσταίνει. Κι ύστερα μεθά.

Τον αναζήτησαν οι δικοί του και, δυστυχώς για τη Νεράιδα της Μάνης, τον βρήκαν. Δεν τους μίλησε για εκείνη, την κράτησε όμως στην ψυχή του και από τότε κάθε καλοκαίρι την ψάχνει στα βράχια, στις ακρογιαλιές της Μάνης και στις σπηλιές του Δυρού. Μάταια...

Τοπωνύμια

Αρεόπολη: η ιστορική πρωτεύουσα της Μάνης απ' όπου ξεκίνησε η Επανάσταση του 1821. Βρίσκεται κοντά στο Δυρό.

Αρμενόπετρα: μια βραχονησίδα-σκόπελος στο νότιο άκρο της Μάνης, στην οποία πάντα έδιναν σημασία οι ναυτικοί, μοιάζει με καράβι που αρμενίζει.

Δυρός: ο Πύργος Δυρού είναι χωριό της αποσκιερής Μάνης που στα έγκατά του φιλοξενεί τα φημισμένα «Σπήλαια του Δυρού» σε έναν υπόγειο ποταμό συνολικά 6.000 μ. με πολλές διακλαδώσεις που καταλήγει στη θάλασσα. Το μοναδικό σε ομορφιά λιμναίο σπήλαιο εξερευνήθηκε το 1949 από το ζεύγος των σπηλαιολόγων Ιωάννη και Άννας Πετροχείλου και έγινε επισκέψιμο για τον κόσμο το 1958, αρχικά στο χερσαίο του τμήμα. Σταλακτίτες και σταλαγμίτες σε διάφορα σχέδια και μεγέθη που δημιουργήθηκαν αργά και σταθερά στο διάβα των αιώνων, στολίζουν με φυσικό τρόπο τις σπηλιές. Στην αίθουσα «Μεγάλος Ωκεανός» -στο αφήγημα αναφέρεται ως «Ειρηνικός»- μήκους 160μ. και ύψους 30μ. με τους αναρίθμητους σταλακτίτες, έχει το μεγαλύτερο βάθος 15,5μ.

Κάβο Μαλέας: το ακρωτήριο της πρώτης χερσονήσου της Λακωνίας στην περιοχή της Νεάπολης. Θεωρείται αρκετά επικίνδυνο πέρασμα για τα πλοία λόγω των ισχυρών ρευμάτων του.

Κύθηρα: όμορφο νησί κάτω από τη Μάνη, στη θαλάσσια περιοχή του δόθηκαν στο παρελθόν αρκετές ναυμαχίες πειρατικών πλοίων.

Μέσα Μάνη: η Νότια Μάνη

Οίτυλο: σημαντικός οικισμός με το λιμάνι του που συναντάμε στην πορεία από την Αρεόπολη προς την Καλαμάτα. Στα χρόνια της Οθωμανικής

κυριαρχίας, ήταν πολύ ισχυρό ενώ όντας λημέρι πειρατικό, έφερε κρυπτογραφικά τον χαρακτηριστικό τίτλο «Μεγάλο Αλγέρι».

Πόρτο Κάγιο: το τελευταίο λιμάνι φτάνοντας στο νότιο άκρο της Μάνης. Το όνομά του «Πόρτο Κάγιο» (Port aux Cailles, Πόρτο = λιμένας, Κάγιο = ορτύκι, δηλαδή *Ορτυκολίμανο*) το δανείσθηκε από το πέρασμα πολλών αποδημητικών πουλιών και ιδίως των ορτυκιών. Το κυνήγι του ορτυκιού με την απόχη, ήταν παράδοση στην περιοχή. Πειρατικό καταφύγιο, ψαροχώρι, αγκυροβόλι, θέρετρο της προσηλιακής Μάνης.

Ταίναρο: το ακρωτήριο της χερσονήσου της Μάνης, η κατάληξή της. Οι κάτοικοί της στην αρχαιότητα ονομάζονταν Ταινάριοι.

Αφήστε τα βιβλία
να πετάξουν
ελεύθερα!

Η ιδέα για τις **Εκδόσεις Σαΐτα** ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της **αγάπης** για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της **δημιουργικότητας**,
ο ζέφυρος της **καινοτομίας**,
ο σιρόκος της **φαντασίας**,
ο λεβάντες της **επιμονής**,
ο γραίγος του **οράματος**,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

